

Ara aprendrem la doctrina espanyola?

Montserrat Rius

Mestra

Si a les escoles catalanes es fa un acte a favor de la pau i en contra de la violència, un valor, el de la pau, que està en la primera línia de l'educació en valors, això ja és adoctrinament. De fet, l'adoctrinament ve donat perquè la violència la va exercir l'Estat espanyol. Quan hi ha hagut atemptats gihadistes i les escoles s'han mobilitzat i han mostrat el seu rebuig, llavors tot és correcte. Si els nens catalans van a la manifestació de la Diada, també és adoctrinament, però si van a la manifestació nacionalista espanyola ja no. La gran diferència és que els primers són cívics i els segons llancen proclames que estan molt lluny del que en una escola s'ha d'ensenyar. Llavors és educació i servei a la pàtria.

I si un tal Alfonso Dastis, ministre d'Assumptes Exteriors, afirma en una entrevista a un mitjà francès, i sense la més mínima vergonya, que a les escoles catalanes no s'ensenyava el castellà, és que tenen un gran problema o no fan bé la feina. Si el senyor Dastis es dedicués a voltar un xic per les escoles catalanes, veuria que, en moltes d'elles, la llengua del pati segueix sent el castellà, sobretot a l'àrea metropolitana. I si demanés alguna cosa, en castellà, també veuria com, sense haver-ne après, suposadament, a l'escola, els alumnes la saben. De fet, només que es passegi per Barcelona i vulgui demanar una ratafia en català a molts bars, se sorprendrà de veure com no l'entenen.

Per ells, el concepte de la postveritat ha estat l'invent del segle XXI. Ni tecnologies ni faves consagrades, digues el que vulguis, ho repeteixes i qui afirmi el contrari li dius que és un nazi, o un descerebrat o un psicopàtic. I si t'entestes a denunciar les nostres càrregues policials nosaltres cridem a la fiscalia i ella t'ho afina tot per fer que tanquis l'organisme creat per denunciar-ho. I ho esbombarem pels nostres mitjans de comunicació, la gent ens creurà perquè ja hem aconseguit que us odiïn només per ser catalans i la mentida més gran serà una

Jo soc de Parets

Sergi Mingote

Alcade de Parets del Vallès

Avui tornaré a sincerar-me amb totes i tots vosaltres. Avui vull ser jo, en Sergi, el Sergi que coneixeu totes les paretanes i els paretans, el Sergi de tota la vida: esportista, alpinista, amic, veí... i alcalde. Tot el que està passant últimament a la política supramunicipal m'entristeix, em preocupa i se m'escapa. I us explico el perquè. Perquè no tinc les competències per canviar totes les coses que caldria i voldria canviar. Sento impotència. Perquè com a alcalde em situa en una posició molt difícil precisament per no tenir a la mà el que cal per trobar les solucions que avui necessitem (ara mateix!) per a Catalunya i els catalans. I perquè, a més, les i els socialistes estem sent el blanc de molts atacs per la nostra transversalitat i relació amb un partit estatal.

Jo dic que cal dialogar sense condicions ni condicionants. Ni DUI ni 155 són la solució. No vull l'aplicació de l'article 155 i les mesures que se'n deriven, per respecte a Catalunya, als catalans i a les nostres institucions. La seva aplicació suposa la suspensió de l'autonomia de la Generalitat i del Parlament de Catalunya. Jo he intentat no decebre ningú fins al moment. Perquè soc el màxim representant del conjunt de paretanes i paretans, per respecte a les opinions de totes i tots i per respecte institu-

gran veritat. I ja no afecta només els catalans. Un professor d'història gallec és investigat per la Guàrdia Civil per mostrar imatges de la repressió i organitzar un debat a l'aula. Missatge, aquí tothom es creu la doctrina oficial, que és la nostra. Si us passeu, purgareu. Com els catalans.

A l'escola catalana s'adoctrina? I tant que sí! Cada dia, cada hora, cada segon. A l'escola catalana els ensenyem el valor de la pau, el valor de la solidaritat. Els ensenyem a ser crítics, que pensin per ells mateixos, que siguin oberts i acollidors amb la resta de cultures. Els ensenyem el valor de la justícia, el valor de la convivència i, sobretot, el valor al respecte a les opinions diferents. Que vinguin els del País de les Mentides i ho vegin, i en comptes de dos requeriments ens en cauran milers. I ja està bé, senyors, que sempre s'espolsin les males puces en l'escola i els docents.

L'ESCOLA CATALANA ELS FA MOLTA SALIVERA

Ja sabem la majoria que l'escola catalana els fa molta salivera, com els la fa també els mitjans audiovisuals del país, i aquesta policia que es nega a atonyinar ciutadans pel *delicte* d'anar a votar. I que el fetge se'ls podreix amb el nostre president i els nostres polítics, que són més cultes, més tolerants i més civilitzats que tots ells plegats. De fet, ha de fer molta ràbia veure que el president dels altres parli unes quantes llengües, i el teu amb prou feines la seva; que el seu ministre d'Exteriors parli un anglès de *relaxing cup of café con leche* quan el nostre en parla un niu, de llengües, i a sobre bé. És difícil trobar aquí nens disfressats d'agents de la Guàrdia Civil, com es van veure a Saragossa fent una ofrena a la Pilarica, nens cridant a la manifestació nacionalista espanyola el passat diumenge "*Pujdemó a prisión*". Bé, llavors qui adoctrina? Nosaltres o ells? De fet, ha de ser un bon embolic ser fill de guàrdia civil, o d'algun cantant del "*¡A por ellos!*" i anar a l'escola catalana. Sobretot si arribes el dilluns i t'adones que es fan uns minuts de silenci a favor de la pau i es rebutja la violència. No vull ni pensar en les terribles incoherències que aquesta canalla viu, sent i pateix. Però, és clar, el problema no és a casa, és a l'escola. O això diuen.

cional a totes les forces polítiques i ideologies diferents representades a l'Ajuntament i les que no i –per damunt de tot– perquè em vau triar per fer d'alcalde i les meves competències arriben a on arriben i són les que són, més enllà de la meva opinió personal que, en cap cas, no val més ni és millor que la vostra. Pel que fa a les meves obligacions, potestat i està a les meves mans, crec que us he demostrat que sempre m'heu tingut al vostre costat.

Vull reflexionar sobre què és avui la política i quin paper juguem en ella els alcaldes. Jo tinc molt clar que ara per ara si m'hagués de definir diria clar i català que "soc de Parets" per damunt de totes les coses. Que em vau triar perquè fes de Parets un poble millor i que estic fent tot el millor que puc les coses per al nostre poble. Cal millorar, per descomptat. Sempre hem i estem obligats a fer-ho millor. I aquest és el meu compromís i la meva voluntat. El meu temps com a alcalde és per a les ciutadanes i els ciutadans de Parets. Per a vosaltres, que sou els que vau fer-me confiança. Sí que és cert que em podeu dir que jo soc del PSC. Doncs us diré que crec que cal replantejar-nos moltes coses com a PSC i com a PSOE. Ho reconec i ho estic reclamant des de fa un temps i si arribat el moment haig de triar què dir o què fer segons quin tema i quina situació, no tingueu cap dubte que sempre, sempre, jo triaré Parets!

Gràcies per la vostra comprensió i, per acabar, si voleu xerrar amb mi de qualsevol tema més enllà dels temes dels quals us haig de donar comptes com a alcalde, estaré encantat de fer-ho cara a cara i sense preses. Perquè crec que tot i que podeu llegir i escoltar moltes coses, no hi ha res més cert, més real i millor que comprovar-ho en persona i valorar-ho per un mateix. Com diu un molt bon amic meu: "*No me cuentes mi vida*".

Visca Parets!

BÉ I AVANT

Tanqueu el Twitter

Joan Foguet

Periodista

Dia de bojós, o per embogir. 26 d'octubre, un jorn digne dels germans Marx. Amunt i avall, botiflers i herois. La ràdio diu una cosa, la tele matisa, el president no surt. Això és perquè s'ha cagat. Això és que Madrid diu. Això és que hi ha una tieta de Merkel que estueja a Lloret que ha parat el cop. Dels dies més estranys de la vida periodística de qualsevol. Ciutadans que a l'hora de dinar pensaven una cosa i a l'hora de sopar creien una altra.

Estigueu atents

a com va el país, esclar, però amb aquella calma.

I sobretot, contrasteu les fonts

Tot va bé. Catalunya és el que és, ni més ni menys. I es prendran decisions, sota l'amenaça del 155 amenaçador. Som partits polítics, sindicats, associacions, periodistes, pagesos, fins i tot responsables de recursos humans. Som un país, petit, dels que té la mania de ser moguts. Hem passat del seny a la rauxa, però passar de la rauxa al seny és més complicat. Catalunya és com un equip de Mourinho. Som un país del contraatac. Aguantem de tot. Centrades llargues, joc en curt, davanters estrelles. Però fins a un límit. Llavors sabem jugar dur i sortir ràpid per la banda. I buscar rematada. Altra cosa és marcar gol. Però com en els equips de Mourinho tenim estrelles a l'esquadra, i cal saber conjugar egos i anhels.

País de Busca i Biga, de nyerros i cadells. País amenaçat. Un gran símptoma és l'atac a la tele i ràdio públiques. Vallesans com Francesc Cano i David Bassa saben de què parlem. A més, sort en tenim de professionals com Vicent Sanchis i Brauli Duarte. Perquè hi ha noms. No hi ha herois, sinó persones que donen la cara. Com els directors d'instituts i escoles, funcionaris i autònoms que prefereixen el país al negoci.

La informació fa soroll. Diuen els que diuen que en saben que en el món de la informació immediata en comptes de tenir un cap més obert el tenim més tancat. Som en una tribu. La tribu del grup de WhatsApp o del Twitter. Twitter va començar a bullir. Tothom era un traïdor. Tothom era un covard. Que si hi ha gent a la presó. Que si tenim més de 800 ferits. Que si fa 300 anys que anem amb una sabata i una espardeunya. Que si ens tanquen hospitals i ens volen rebentar l'escola catalana. Que si 16.000 milions l'any. Que si anem malament. Amb tot això i la coctelera del Twitter amb les gotes justes d'incertesa fa que tot cremi. Per això mateix, us faig una recomanació: Tanqueu el Twitter. No us hi poseu gaire. Deixeu el Whatsapp una estoneta. Una miqueta de pau espiritual. Estigueu atents a com va el país, esclar, però amb aquella calma. I sobretot, contrasteu les fonts.